

Jinak by to nebylo překvapení

„Můžu ho vést já?“ zaprosila Petruška.

Eliška zvedla hlavu od obouvání a zadívala se do žadonicích modrých očí své kamarádky. „Ty bys tím psím pohledem strčila do kapsy i Bertíka,“ zasmála se. „Vždyť ho vodiš vždycky. Musíš se ještě ptát? Přece jsme si řekly, že je nás obou.“

„Seš nejhodnější na svěééééé,“ prohlásila Petruška zpěvavě. „Ale mně je hloupé vzít si ho bez dovolení, takže se stejně vždycky zeptám.“

„Klidně se ptej, odpověď bude vždycky stejná,“ ujistila ji Eliška a zavolala na maminku: „Tak my jdeme.“

„Dobře. Vratte se nejpozději v pět,“ zaslechly, než za nimi zaklaply dveře.

„Kam půjdeme dneska?“

„Do parku. Chceme ti totiž s Bertíkem něco ukázat...“

„Něco jste tam objevili?“ rozzářily se Petrušce oči vzrušením.

„Ne tak docela. Ale nepředbíhej, všechno se do-
zvíš. Neboj, bude se ti to líbit.“

„Já se nebojím, jenom jsem strááášně zvědavá.“

Eliška však mlčela a jen se tajemně usmívala.

„No tááák, Eli, řekni mi to,“ loudila Péta.

„Vydrž. A víš, jak je to s těma, co jsou zvědaví?“

„Tak já budu tak zvědavá, abych byla starší
aspoň o čtvrt hodiny, ať už vím, co v tom parku
je.“

„Ty jsi vážně číslo. Ale stejně ti to neřeknu.
Zkazila bych překvapení.“

„Teda, Eli, ty mě děsně napínáš, ty liško,“ po-
škádlila ji Petruška.

„To ty jsi liška rezavá,“ opáčila Eliška naoko
nazlobeně a chtěla Pétu plácnout. Ta rychle usko-
čila a dala se i s Bertíkem na vodítku do běhu.

